

Arrest

nr. 254 433 van 12 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VOLCKAERT
Elisabethlaan 25 / 1
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VOLCKAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 29 juni 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 17 december 2020 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.06.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

In casu deed betrokkene een aanvraag gezinshereniging met zijn wettelijk geregistreerde Belgische partner G. B. (RR: ...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: do familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: [...] 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Betrokkenen wonen sinds 29.06.2020 effectief feitelijk samen. Daarop diende betrokkene op 29.06.2020 een aanvraag gezinshereniging in, er is bijgevolg geen sprake van minstens één jaar samenwonen voorafgaand aan de aanvraag.

Er is ook geen sprake van een gemeenschappelijk kind.

Betrokkene legde verder in het kader van de aanvraag 8 foto's waarbij zelf de datum 08.08.2018 werd aangebracht, zonder context. Het lijkt erop dat betrokkenen met de foto's wensen aan te tonen dat zij gehuwd zouden zijn op 08.08.2018. De namen op de ringen valt bovendien niet duidelijk te lezen. Als zij daadwerkelijk gehuwd zouden zijn, dan is niet duidelijk waarom er geen huwelijksakte werd voorgelegd. Het gesolliciteerd karakter van de foto's kan dus niet worden uitgesloten.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon het duurzaam en stabiel karakter van hun relatie zouden willen aantonen overeenkomstig de tweede mogelijkheid: nl. bewijzen elkaar minstens gedurende twee jaar te kennen, in dewelke periode zij intensief contacten hebben onderhouden en elkaar minstens bij 3 gelegenheden gedurende in totaal minstens 45 dagen te hebben ontmoet, dient dus te worden opgemerkt dat uit de foto's niette achterhalen valt of en desgevallend vanaf wanneer er sprake moet zijn geweest van een duurzame relatie zoals

Bedoeld in art. 40bis dewelke het recht op gezinshereniging kan openen, en wel om voormelde reden. Op basis van de voorgelegde stukken is het voorgehouden werkelijk samenlevingsproject als koppel tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame en stabiele relatie heeft met de referentiepersoon, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit het geheel van de stukken blijkt dat betrokkene niet op afdoende wijze aangetoond heeft een duurzame én stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel

DVZ weigert de aanvraag op basis van Art. 40bis.§ 1. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk stelt dat betrokken pas samen zouden wonen vanaf 29.06.2020 en dat er géén duurzame en stabiele partnerrelatie is.

Terwijl partijen weldegelijk wettelijk samenwonende partners zijn en er weldegelijk een duurzame en stabiele partnerrelatie is aangetoond.

Toelichting

1. De beslissing vermeld verkeerd dat verzoeker en zijn verloofde pas op 29.06.2020 zouden effectief samenwonen.

Dit klopt niet.

Verzoeker logeerde al op frequente basis bij zijn verloofde vanaf april 2019. De schoonfamilie van verzoeker kunnen dit formeel bevestigen.

De verklaring van wettelijke samenwoningst werd afgelegd op 07.01.2020, nadat verzoeker de nodige documenten had bekomen uit zijn thuisland en hiervoor speciaal was afgereisd. (Stuk 11-12) De verklaring van wettelijke samenwoningst staat voor de Belgische wetgever qua rechtsgevolgen op gelijke voet met het huwelijk.

2. Het is bewezen dat partijen elkaar al langer kennen dan 2 jaar, elkaar minstens 3 keer hebben ontmoet en deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

De foto's die verzoeker bezorgt heeft zijn weldegelijk van hun verlovingsfeest te Kosovo dd. 18.08.2018. Voor verzoeker en diens familie (en cultuur) is het gebruikelijk al bij een verlovingsfeest ringen te voorzien. Er is dan ook geen enkele reden om aan de echtheid van deze stukken te twijfelen.

De DVZ stelt in zijn overweging 'het lijkt er op dat de betrokken met foto's wensen aan te tonen dat zij gehuwd zouden zijn'.

Dit is niet het geval, in plaats van verzoeker hierover na te vragen, gaat DVZ er verkeerdelijk van uit dat de foto's gesolliciteerd zouden zijn.

Nochtans is de familie ook te zien op de foto's, dewelke bereid zijn te getuigen dat verzoeker en hun dochter al een duurzame en stabiele relatie hadden vanaf 2018.

Dit kan niet redelijk ontkend worden.

3. Verzoeker bewijst met voldoende stukken dat hij B. G. al meer dan 3 jaar kent, waarin zij intensief contact hadden zo getuige:

- reizen om elkaar te zien (stuk 6)
- reizen met schoonfamilie (stuk 10)
- romantische foto's (stuk 8-9)

Er is weldegelijk een duurzame en stabiele partnerrelatie waardoor verzoeker wel voldoet aan de vereiste voorwaarden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Verzoeker voert aan dat hij op frequente basis bij zijn verloofde verblijft sinds april 2019. Hij legde een verklaring van wettelijke samenwoning af op 7 januari 2020. Hij wijst erop dat hij foto's heeft neergelegd van een verlovingsfeest op 18 augustus 2018 en wijst erop dat de verwerende partij er onterecht van uitgaat dat met de foto's wordt gepoogd een huwelijksfeest aan te tonen, daar waar het gaat om het gewoonlijke verloop van een verlovingsfeest in Kosovo. Hij meent dan ook dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft sinds 2018.

De bestreden beslissing stelt op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enerzijds vast dat er geen sprake is van minstens één jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag. Daarnaast motiveert de bestreden beslissing dat acht foto's werden voorgelegd waarop de datum 8 augustus 2018 werd aangebracht, en dat hieruit evenmin blijkt dat zij elkaar gedurende minstens twee jaar kennen en elkaar bij minstens drie gelegenheden gedurende in totaal minstens vijfenveertig dagen hebben ontmoet.

Verzoeker wijst er in het middel terecht op dat de verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd op 7 januari 2020 en niet op 29 juni 2020, zoals de bestreden beslissing vermeldt. De vaststelling dat verzoeker met zijn partner samenwoont sedert 7 januari 2020 leidt er echter niet toe dat onterecht zou zijn geoordeeld dat verzoeker voorafgaand aan de aanvraag op 29 juni 2020 nog geen jaar heeft samengewoond met zijn partner. De vergissing in de bestreden beslissing tast dit motief dan ook niet aan.

Wat betreft het motief dat verzoeker en zijn partner niet hebben aangetoond dat zij elkaar gedurende minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben gedurende minstens vijfenveertig dagen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit de gegevens van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker enkel acht foto's heeft neergelegd met daarop de datum 8 augustus 2018. Verzoeker heeft geen andere stukken neergelegd. Waar verzoeker thans bij zijn verzoekschrift stukken voegt waaruit moet blijken dat hij zijn verloofde leerde kennen in april 2017, werden deze stukken niet voorgelegd aan het bestuur, dat er dan ook geen rekening mee kon houden. Het komt de verzoeker toe in het kader van de door hem ingestelde verblijfsaanvraag de nodige bewijsstukken aan het bestuur over te maken, zodat zijn aanvraag correct kan worden beoordeeld. Nu uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker enkel foto's van een feest op 8 augustus 2018 heeft voorgelegd, maar geen andere stukken met betrekking tot de ontmoetingen met zijn verloofde, heeft de verwerende partij dan ook niet onterecht vastgesteld dat verzoeker het bewijs niet heeft voorgelegd van een duurzame en stabiele partnerrelatie in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“2.2. Tweede middel

Schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Doordat verweerder een beslissing nam zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950.

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van het Verdrag van 4 november 1950 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Verzoeker is wettelijk samenwonend met mevr. B. G. Partijen zijn al lang een koppel en zijn verloofd, afwachting op een groot trouwfeest (na Corona). Zij wensen evident hun leven verder samen uit te bouwen.

Door de beslissing tot weigering van een lang verblijf, loopt verzoeker een reële kans om spoedig uitgewezen te worden, dit net nu hij een jarenlange stabiele gezinsband heeft opgebouwd, die bruusk zou verbroken worden.”

2.2.2. De Raad merkt op dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij op het ogenblik van zijn aanvraag reeds een jaar samenwoonde met zijn partner, noch dat hij zijn partner gedurende de twee voorafgaande jaren drie maal heeft ontmoet gedurende tenminste vijfenveertig dagen. De Raad merkt in dit verband op dat de Belgische wetgever met het bepalen van de voorwaarden binnen dewelke een verblijfsrecht kan worden verkregen op basis van een duurzame relatie in artikel 40bis, §2 reeds een belangenafweging heeft doorgevoerd. Vermits verzoeker aldus niet heeft aangetoond dat zijn relatie een duurzame en stabiele partnerrelatie is in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, dient dan ook te worden besloten dat verzoeker op dit punt geen beschermenswaardig gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM heeft aangetoond.

Verder staat in de huidige zaak buiten betwisting dat het een situatie van eerste toelating tot verblijf betreft. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

In de huidige zaak beperkt verzoeker zich ertoe erop te wijzen dat hij reeds een tijd in België verblijft en dat hij het risico loopt dat er een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Zoals hoger aangemerkt diende verzoeker er zich van bewust te zijn dat het verblijf in België precair was. Hij voert geen uitzonderlijke omstandigheden aan die een onoverkomelijke hinderpaal vormen voor het verder zetten van het gezinsleven in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit verzoekers betoog dat hij in staat is om naar aanleiding van een nieuwe aanvraag de nodige bewijsmiddelen voor te leggen waaruit blijkt dat dan wel zal voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT